

РЕШЕНИЕ

№ 703

гр. Благоевград, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Д. Богоева Маркова

при участието на секретаря Миглена Ант. Каралийска
като разгледа докладваното от Татяна Д. Богоева Маркова Гражданско дело № 20231210100416 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба подадена от „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД, с ЕИК 203938979, със седалище и адрес на управление гр. Б..... представлявано от управителя Й..... М.... К... чрез адвокат Г. Р. Ш. против „ВН Транспорт“ ЕООД, ЕИК 204376404, със седалище и адрес на управление с. И.....

С исковата молба се иска от съда да постанови решение, по силата на което да осъди ответника „ВН Транспорт“ ЕООД да заплати в полза на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД сумата от 822,64 лева, представляваща обезщетение за вреди по чл. 403, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 45 ЗЗД, възникнали вследствие на реализирано материално незаконосъобразно обезпечение на бъдещ иск в полза на „ВН Транспорт“ ЕООД срещу „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД, изразяващи се в законна лихва за забава върху заповираната сума от 3 276 лв. за периода от 24.07.2020 г. - дата на налагане на незаконосъобразния заповор по изпълнително дело № 261/2020 г. по описа на ЧСИ Шукри Дервиш, до 13.01.2023 г. - дата на влизане в сила на Решение № 23 от 13.01.2023 г. по в. гр. д. № 646/2022 на Окръжен съд Благоевград, с което искът на „ВН Транспорт“ ЕООД срещу „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД бил изцяло отхвърлен.

Претендират се и сторените в производството разноски.

На основание чл. 127, ал. 4 ГПК е посочена банкова сметка, по която да бъдат преведени претендираните суми: IBAN: BIC: Банка: „Кей Би Си Банк България“ ЕАД с Титуляр: „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД.

Твърди се в исковата молба, че „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД, с ЕИК 203938979 („Ищец“) е кредитор на ответника „ВН Транспорт“ ЕООД (с предходно наименование „Ви и Ю Транс“ ООД), ЕИК 204376404 („Ответник“).

Твърди се, че претенцията на ищеца спрямо ответника е за обезщетение за вреди от неоснователно наложен заповор на банкова сметка, дължимо съгласно чл. 403 от ГПК, която е възникнала вследствие на незаконосъобразно обезпечаване на бъдещ иск от ответника срещу ищеца чрез налагането на заповор върху банкова сметка на ищеца, който иск впоследствие е бил изцяло отхвърлен с влязло в сила съдебно решение.

Сочи се, че в резултат на това ищецът незаконосъобразно не е могъл да се разпорежда със своето заповорирано вземане за целия период от налагането на незаконосъобразния заповор до

влизане в сила на решението, с което искът, за който е наложен запорът, е бил изцяло отхвърлен, като по този начин ищецът е разполагал с претенция по чл. 403 ГПК спрямо ответника. Твърди се, че размерът на претенцията е 822,64 лева, която сума е равна на законната лихва за забава върху запорираната сума от 3 276 лева, дължима за периода от налагането на незаконосъобразния запор (24.07.2020 г.) до датата на влизане в сила на решението, с което искът на ответника срещу ищеца е изцяло отхвърлен (13.01.2023 г.).

Твърди се, че с Определение № 5867 от 17.07.2020 г, постановено по гр. д. 1237/2020 г., по описа на Районен съд Б....., съдът е допуснал обезпечение на бъдещ иск от ответника срещу ищеца чрез налагане на запор на банковите сметки на ищеца, като обезпечителната мярка е допусната за обезпечаването на бъдещ иск от ответника срещу ищеца за сумата от 3 276 лева, представляващи превозно възнаграждение за извършени превозни услуги. Твърди се, че за допускане на обезпечението съдът е определил гаранция от 327,60 лв., която била изцяло внесена от ответника, като след внасянето на гаранцията съдът е издал Обезпечителна заповед от 21.07.2020 г.

Твърди се, че ответникът привел в изпълнение Обезпечителна заповед от 21.07.2020 г., като образувал изпълнително дело № 261/2020 г., по описа на ЧСИ Ш..... Д..... като със Запорно съобщение изх. № 08517 от 23.07.2020 г. съдебният изпълнител е наложил запор върху всички банкови сметки на ищеца в „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД (с настоящо наименование „Кей Би Си Банк България“ ЕАД) с ЕИК 831558413. Твърди се, че Запорното съобщение е получено от „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД на 24.07.2020 г. (с настоящо наименование „Кей Би Си Банк България“ ЕАД).

Сочи се, че в резултат на полученото запорно съобщение „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД (с настоящо наименование „Кей Би Си Банк България“ ЕАД) е запорирана сума в размер на 3 276 лева по сметка с IBAN..... с титуляр Ищеца, която сметка е разплащателна и се използва за ежедневната търговска дейност на ищеца (постъпване на плащания от клиенти, извършване на плащания към доставчици, теглене на пари в брой и т.н.).

Междувременно се сочи, че ответникът е образувал исково производство срещу Ищеца пред Районен съд Б.....- гр. д. № 1490/2020 г., по описа на Районен съд Благоевград за 2020 г., като с Решение № 111 от 10.03.2022 г., постановено по гр. д. № 1490/2020 г., Районен съд Б..... е уважил изцяло предявения иск от „ВН Транспорт“ ЕООД (с предходно наименование „Ви и Ю Транс“ ЕООД), което решение било отменено от Окръжен съд Благоевград с постановяването на Решение № 23 от 13.01.2023 г. по в. гр. д. № 646/2022 г., с което въззивният съд е отменил изцяло първоинстанционното решение и е отхвърлил предявения иск, което решение е окончателно.

Твърди се, че от 24.07.2020 г. (датата на налагането на запора на банкови сметки на Ищеца) до 13.01.2023 г. (датата на влизане в сила на Решение № 23 от 13.01.2023 г. по в. гр. д. № 646/2022, ОС Б.....с което съдът окончателно отхвърли изцяло иска на Ответника) ищецът е реализирал пропусната полза в размер на законната лихва за забава, начислена върху запорираната сума от 3 276 лева.

Твърди се, че с електронно съобщение от 26.01.2023 г. ищецът е поискал от ответника доброволно заплащане на тази сума, заедно с други суми във връзка с приключилото в. гр. д. 646/2022 г., по описа на ОС Б.....като на следващия ден ответникът погасил единствено сумата от 1 660,95 лева, представляваща сторените разноски в исковото производство пред първа и втора съдебна инстанция, респ. по гр. д. 1490/2020 г., по описа на РС Благоевград, и по в. гр. д. 646/2022 г., по описа на ОС Благоевград, поради което ищецът още веднъж поканил ответника да заплати доброволно претендираните от ищеца суми, но въпреки това обаче към настоящия момент сумата от 822,64 лева все още не е платена от ответника.

Твърди се, че са налице всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника съгласно чл. 403, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 45 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД“), като се сочи, че отговорността по чл. 403, ал. 1 ГПК е безвиновна, обезпечителна и специфична деликтна отговорност.

Твърди се, че с действията си ответникът е увредил ищеца, в резултат на което ищецът е

реализирал пропуснати ползи в размер на законната лихва за забава от датата на налагане на запора (24.07.2020 г.) до датата на влизане в сила на решението, с което искът, за който е бил наложен запорът, е бил отхвърлен окончателно (13.01.2023 г.). твърди се, че ответникът е увредил ищеца чрез материално незаконосъобразно обезпечаване на бъдещ иск.

Твърди се, че в полза на ответника е било допуснато обезпечение на бъдещ иск чрез налагане на запор на банкови сметки на ищеца, като ответникът е реализирал допуснатото обезпечение, като е било образуван изпълнително дело № 261/2020 г., по описа на ЧСИ Шукри Дервиш, в рамките на което съдебният изпълнител е наложил запора. Сочи се, че ответникът е провел неуспешно исково производство спрямо ищеца, като в рамките на това производство искът на ответника срещу ищеца бил отхвърлен изцяло като неоснователен. Твърди се, че ответникът е увредил ищеца.

Твърди се, че незаконосъобразното обезпечаване на бъдещ иск от ответника е довело до пропуснати ползи от ищеца съизмерими със законната лихва за забава.

Твърди се, че с налагането на запора на банкова сметка на ищеца сумата в размер на 3 276 лева е извадена от разпоредителната власт на ищеца, като възможността за извършване на платежни операции (вносяне, прехвърляне /превод/ и теглене) е била осуетена до размера на запорираната сума, която сума е съществувала и е била изискуема към датата на налагането на запора. Твърди се, че запорът е направен по банкова сметка с IBAN.....която сметка е разплащателна, като се сочи, че наличната сума по тази банкова сметка е служела за задоволяване на ежедневните търговски нужди на ищеца, поради което се посочва, че незаконосъобразния запор Ищецът е бил лишен от възможността да използва сума в размер от 3 276 лева и следователно това е довело до реализиране на вреди от ищеца.

Твърди се, че в случая реализираните вреди са под формата на пропуснати ползи, които са съизмерими със законната лихва за забава съгласно чл. 86 ЗЗД, дължима за периода от налагането на запора до първата възможна дата, на която ищецът е могъл да предприеме действия по вдигането на запора, т.е. до датата на влизане в сила на съдебното решение, с което искът на Ответника е бил изцяло отхвърлен.

Твърди се, че в настоящия случай ищецът неоснователно е бил лишен от възможността да разполага с парична сума в размер на 3 276 лева, следователно е налице хипотезата, при която се претендира вреда от неправомерно задържана сума в резултат на материално незаконосъобразно обезпечение. Сочи се, че в този случай размерът на вредата е съизмерим със законната лихва за забава по чл. 86 ЗЗД, като преди налагането на незаконосъобразното обезпечение ищецът е разполагал с пълната свобода да се разпорежда със запорираната сума, както намери за добре (напр. да нареди плащане към трето лице, да изтегли сумата и т.н.), поради което незаконосъобразното обезпечение е единствената причина, поради която ищецът не е могъл да разполага със своите парични средства.

Твърди се, че в настоящия случай размерът на законната лихва за забава върху сумата от 3 276 лева е в размер на 822.64, като периодът е изчислен от датата на налагане на запора (24.07.2020 г.) до датата на влизане в сила на решението, с което искът, за който е бил наложен запорът, е бил отхвърлен (13.01.2023 г.).

С Разпореждане № 597/31.03.2023г. съдията-докладчик, след като е извършил проверка за редовност на исковата молба /чл. 129 от ГПК/ и допустимост на предявеният с нея иск, в съответствие с чл. 130 от ГПК, на основание чл. 131 от ГПК е постановил препис от исковата молба и доказателствата към нея да се изпратят на ответника с указание, че в едномесечен срок може да подаде писмен отговор, отговарящ на изискванията на чл. 131, ал. 2 от ГПК.

Съобщението е връчено на ответното дружество чрез неговия управител Васил Безински на 03.04.2023 година.

Видно от данните по делото в законоустановения едномесечен срок на 03.05.2023 г. по делото е постъпил писмен отговор от ответника чрез неговия процесуален представител - адвокат А.. Със същия се оспорва предявения иск по основание и размер.

Ответникът не оспорва, че с Определение №5867 от 17.07.2020 г., постановено по гр.дело

№1237/2020 г. по описа на БлРС е допуснато обезпечение на бъдещ иск, предявен от „ВН-Транспорт“ ЕООД чрез налагане на обезпечителна мярка „запор“ върху банковата сметка на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД до размера на сумата от 3 276 лева при условията на парична гаранция в размер на 327.60 лева. Не се оспорва, че въз основа на издадената обезпечителна заповед от 21.07.2020 г. дружеството ответник е образувало изпълнително дело №261/2020 г. по описа на ЧСИ Шукри Дервиш, като със запорно съобщение е изх.№08517 от 23.07.2020 г. съдебният изпълнител е наложил запор върху банковата сметка на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД в „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД с настоящо наименование „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, с ЕИК - 831558413, което запорното съобщение е получено от банката на 24.07.2020 г.

Не се оспорва, че в резултат на полученото запорно съобщение банката е запорирала разплащателната сметка на дружеството (ищец), която се ползва за ежедневна търговска дейност.

Не се оспорва, че в срока по член 390, ал. 3 от ГПК „ВН Транспорт“ ЕООД е предявил иска, на който е допуснато обезпечение в производството по частно гражданско дело №1237/2020 г. по описа на БлРС, както и, че в РС - гр.Благоевград е образувано гражданско дело №1490/2020 г. по описа на БлРС, което е приключило с решение №111 от 10.03.2022 г., постановено по гр.дело №1490 от 2020 г., с което съдът е уважил изцяло предявения иск от „ВН Транспорт“.

Не се оспорва, че по въззивна жалба на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД е образувано въззивно гражданско дело №646/2022 г. по описа на БлОС, което е приключило с Решение №23 от 13.01.2023 г., с което е отменено изцяло първоинстанционното решение и е отхвърлен предявения иск, което въззивното решение е окончателно.

Ответникът оспорва всички останали фактически твърдения на ищеца, изложени в обстоятелствената част на исковата молба.

Оспорва се предявения иск по основание и по размер, по следните съображения:

Посочва се, че в предвидената в чл. 403 ГПК отговорност за вреди, причинени от допуснато обезпечение, е основана на принципа за общата гражданска отговорност за непозволено увреждане /чл. 45 ЗЗД/. Твърди се, че в тази разпоредбата доколкото липсва изрична регламентация относно вредите, съответно приложими по отношение на тях следва да се считат разпоредбите на ЗЗД. Сочи се, че непозволеното увреждане, предвидено в чл. 403 от ГПК, в случая включва: наложено обезпечение, неоснователност на обезпечението и вреда от така наложеното обезпечение. Съгласно чл. 51, ал. 1 от ЗЗД на обезщетяване подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Вредата се изразява в засягане на патримониума на ищеца. Посочва се, че ищецът твърди, че за релевантния период е претърпял вреди в размер на пропуснатата полза, равностойна на дължимата законна лихва за забава по член 86, ал.1 от ЗЗД.

Посочва се, че както в правната доктрина, така и в съдебната практика, пропуснатата полза се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото на едно лице, което би настъпило, ако не е било осуетено от поведението на друго лице, като безспорно е, че за да бъде присъдено обезщетение за пропуснати ползи, следва да е доказано тяхното настъпване. Цитира се съдебна практика, а именно тълкувателно решение №3 от 12.12.2012 г. на ОСГТК на ВКС в което се сочи, че е даден принципен отговор и на въпроса за пропуснатите ползи, че в същото е посочено, че установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора се е намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, се посочва, че това предположение трябва винаги да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. Сочи се, че сигурна възможност за увеличаване на имуществото ще е налице, когато на база доказани обективни факти и при обичайното развитие на нещата, отчитайки особеностите на конкретния случай, може да се направи достатъчно обоснован извод, че в патримониума на ищеца действително

е могла да настъпи положителна промяна, като се сочи, че настоящият казус не е такъв.

Твърди се, че няма никакво основание при определяне стойността на дължимата лихва да се начислява наказателна лихва. Сочи се, че ако сметката на ищеца не била запорирана до размера на сумата от 3 267 лева банката нямала да начислява върху тази сума, освен законната лихва и 3% наказателна лихва. Посочва се, че тъй като в случая се търси обезщетение за причинени вреди в размер на пропуснатата полза, то и присъдената сума трябва да отговаря на техния размер. Сочи се, че на ищеца евентуално би могло да се дължи лихвата, която банката би му начислила за процесния период, както и, че ноторно е известно, че сумите по разплащателните сметки на ЮЛ не се олихвяват.

Посочва се, че ищецът претендира обезщетение за това, че не е използвал сумата от 3 267 лева за периода от 24.07.2020 г. до 13.01.2023 г., но ответникът твърди, че от факта, че сумата от 3 267 лева е била запорирана за посочения период, не следва извод, че ищецът е претърпял имуществени вреди в претендирания от него размер, както и, че за да бъде ангажирана безвиновната отговорност на ответното дружество за вреди, е необходимо тези вреди да са действително претърпени.

Посочва се, че съгласно член 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За да възникне отговорността за заплащане на мораторна лихва за забава по реда на член 86, ал. 1 от ЗЗД е необходимо да е налице облигационно правоотношение между две страни като една от тях да не е изпълнила към другата изискуемо парично задължение. Твърди се, че ищецът не е разполагал с изискуемо вземане към ответното дружество. При неизпълнение на паричен дълг кредиторът има право на обезщетение в размер на законната лихва и то от деня на забавата, като се сочи, че такъв дълг ответното дружество никога не е имал към ищеца.

Цитират се допълнителните разпоредби на § 1 от Постановление №5 на МС от 18.01.1991 г. за лихвите по депозитите, влоговете и кредитите на населението и фирмите основният лихвен процент по смисъла на това постановление е лихвеният процент по кредитите в левове за рефинансиране на Търговските банки от БНБ. С §5 се изменя Разпореждане №1238 на МС от 1951 г. като се приема, че на основание член 86 от ЗЗД се определя, считано от 01.02.1991 г., размера на законната лихва, равен на основния лихвен процент, увеличен с 3 пункта.

Твърди се, че мораторната лихва за забава е вид наказателна лихва, която е различна от лихвата, която банката би начислила върху запорираната сума ако върху банковата сметка на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД не бил наложен заповед до размера на сумата от 3 267 лева. Посочва се, че в член 403, алинея 1 от ТПК са уредени хипотезите, при които ответното дружество отговаря безвиновно за това, че е потърсило защита на свои субективни материални права в обезпечителното производство по образуваното частно гражданско дело №1237 от 2020 г. на БлРС, като в член 403 ГПК е определено, че подлежат на обезщетение уврежданията, причинени от допуснато обезпечение, когато не е имало правно основание за предприемане на исковото производство, съответно за налагане на ограниченията по чл.390 от ГПК във връзка с член 397, ал.1, т.2 от ГПК.

Заявява се, че като гаранция за именно тези интереси на ответника по молбата за обезпечение законодателят е разписал и правилата по чл. 391, ал. 2, т. 2 ГПК - когато липсват убедителни писмени доказателства в подкрепа на иска или съдът счете същите за недостатъчни с оглед евентуалната основателност на претенцията или ограничаването на имуществената сфера на ответника се представя гаранция в определен от съда по обезпечението размер, като тя служи за обезпечение на ответника и евентуалното му удовлетворяване, ако бъде предявен и уважен иск по чл. 403 ГПК.

Посочва се, че извън хипотезите на чл. 403 ГПК уврежданията от обезпечението може да търси обезщетение от страната, инициирала обезпечителното производство, само, ако е действала при злоупотреба с права, като в случая, ищецът добросъвестно е упражнявал свои защитими материални права като съставът на РС-Благоевград е постановил решение по

гр.дело №1490 от 2020 г., с което е уважил предявения иск и е намерил, че предявеният иск е основателен.

Посочва се, че конституционното право на всички граждани е да подават жалби, предложения и петиции до държавните органи, както и да търсят защита, когато са нарушени или застрашени техни права или законни интереси, поради което не може да се ангажира отговорността на молителя по чл. 390 ГПК извън хипотезите на чл. 403 ЗЗД, дори когато молбата или исковата претенция се окажат неоснователни. Изключението е, когато страната е предприела съответните действия при злоупотреба с права - арг. чл. 3 ГПК, като се цитира съдебна практика в тази насока /Решение №257 от 14.07.2011 г. на ВКС по гр.дело №1149/2009 г., IV г.о., ГК. Същото разрешение на този въпрос е дадено и в Решение №59 от 4.05.2017 г. на ВКС по гр.дело №2817/2016 г., III г.о., ГК, в което състав на ВКС изрично приема, че „Няма злоупотреба с права при добросъвестно упражняване на процесуални права, когато страната подава молба с правно основание член 390 от ГПК със съзнанието, че защитава свое съществуващо субективно право...“./.

Твърди се, че ответното дружество е упражнило добросъвестно процесуалното право на иск с убеждението, че то съществува, като „ВН Транспорт“ ЕООД не е злоупотребило с права като е подало молба по чл. 390 ГПК, тъй като е действало със съзнанието, че защитава свое съществуващо субективно право. Посочва се, че е без значение, че като краен резултат твърдяното субективно право е било отнето с въззивното решение.

С Определение № 763/09.05.2023г. по делото е насрочено открито съдебно заседание, като съдът се е произнесъл по доказателствените искания на страните, съобщил им е проект на доклад по делото, като ги е напътил към процедура по медиация или друг способ за доброволно решаване на спора.

В съдебно заседание, ищцовото дружество редовно призовано, не се явява законен представител, представлява се от процесуален представител – адвокат Ш., който поддържа депозираната молба, ангажира писмени доказателства и по същество на делото моли предявения иск да бъде уважен като основателен и доказан. Представен е и списък с разноси. Депозирано е и писмено становище, в което се изразява становище по същество на делото.

В съдебно заседание ответното дружество, редовно призовано, не се явява законен представител, представлява се от процесуален представител – адвокат А., която поддържа депозирания писмен отговор, оспорва предявения иск, като неоснователен и моли да бъде отхвърлен. Не е направено искане за присъждане на разноси, като е сторено възражение за прекомерност на претендираните от ищеца разноси. Депозирано е и писмено становище, в което се изразява становище по същество на делото.

По делото са приобщени представените от ищеца писмени документи, като същите са приети и приобщени към доказателствения материал по делото.

Приложено е гр.д. № 1490/2020 г. по описа на Районен съд - гр. Благоевград, ведно с в.гр.д. № 646/2022 година по описа на Окръжен съд – гр. Благоевград, гр. д. № 1237/2020 година по описа на Районен съд Благоевград и копие на изпълнително дело № 261/2020 година по описа на Шукри Дервиш.

След съвкупен анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното в цялост гр. дело № 1237/2020 година по описа на Районен съд Б.....по молба на „В и Ю Трейд“ ООД, с ЕИК 204376404, депозирана с правно основание чл. 390 ГПК, съдът е постановил Определение № 5867 от 17.07.2020 г, постановено по гр. д. 1237/2020 г., по описа на Районен съд Б..... с което е допуснал обезпечение на бъдещ осъдителен иск с правно основание чл. 372 ТЗ вр. с чл. 370 и сл. от ТЗ вр. с чл. 82 ЗЗД, предявим от „В и Ю Трейд“ ООД, с ЕИК 204376404, представлявано от управителя В.....Н.... Б....., със седалище и адрес на управление гр.Б.....община Б.....чрез пълномощник, срещу „Лесотерм-Ем“ЕООД, с ЕИК 203938979, със седалище и адрес на управление: град Б..... представлявано от управителя Й.....М..... К.... - за заплащане на сумата от 3 276 /три

хиляди двеста седемдесет и шест/ лева, представляваща размера на дължимото се превозно възнаграждение по сключен на 29.03.2019 г. договор за превоз на товар по маршрут с дата и час на товарене на 30.03.2019 г., 14.00 часа в товарен пункт - гр.Брашов, Румъния /товарен адрес/ и разтоварен адрес гр.Пиргос, Гърция, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исквата молба до окончателното ѝ изплащане, чрез налагане на обезпечителна мярка - „Запор“ на банковите сметки на бъдещия ответник до размера на претендираната сума от 3276 /три хиляди двеста седемдесет и шест/ лева, в следните банки: 1.УниКредит Булбанк АД; 2.Банка ДСК АД; 3.Обединена българска банка АД; 4.Юробанк България АД; 5.Райфайзенбанк (България) ЕАД; 6.Първа инвестиционна банка АД; 7.Алианц Банк България АД; 8.Българо-американска кредитна банка АД; 9.Ти Би Ай Банк ЕАД; 10.Инвестбанк АД; 11 .Интернешънъл Асет Банк АД; 12.ПроКредит Банк (България) ЕАД; 13.Търговска Банка Д АД; 14.Токуда Банк АД; 15.Тексим Банк АД; 16.Централна кооперативна банка АД; 17.Общинска банка АД; 18.Българска банка за развитие АД и клонове на чуждестранни банки в РБ; 19.ИНГ Банк Н.В. - клон София; 20.Ситибанк Европа АД - клон България; 21.БНП Париба С.А. - клон София; 22.БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. - клон България; 23.Т..... - К..... С...24.В..... Б..... АГ, клон С..... при условията на заплащане от молителя на парична гаранция в размер на 327,60 /триста двадесет и седем лева и шестдесет стотинки/ лв. Постановил е да се издаде обезпечителна заповед на молителя при условията на чл. 391, ал. 2 ГПК - след представяне на доказателства за внасяне от молителя на парична гаранция в пълен размер по сметка на Районен съд- гр. Благоевград, като на основание чл.390, ал.3, изреч.1-во вр. с чл.395, ал.2 от ГПК е определен едномесечен срок за предявяване на бъдещите искове, считано от датата на постановяване на настоящото определение.

След представяне на вносна бележка за внасяне на определената от съда парична гаранция, съдът е издал обезпечителна заповед с дата 21.07.2020 година, получена на 21.07.2020 година.

Видно от приложената към обезпечителното производство искова молба, с вх. № 3719/13.08.2020 година, в указания от съда срок „В и Ю Трейд“ ООД са депозирали искова молба срещу „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД с правно основание чл. 372 от ТЗ, за което е било образувано гражданско дело № 1490/2020 година по описа на БлРС.

Видно от приложеното копие на изпълнително дело № 261/2020 година по описа на Шукри Дервиш, въз основа на издадената обезпечителна заповед по молба на „В и Ю Трейд“ ООД е образувано изпълнително дело срещу „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД. Видно от приложеното към изпълнителното дело разпореждане от 23.07.2020 година ЧСИ е разпоредил да се изготви и изпрати запорно съобщение до „Райфайзенбанк“ ЕАД и „ПроКредит Банк“ ЕАД.

Изготвено е и запорно съобщение за налагане на обезпечителна мярка чрез налагане на „Запор“ на банковите сметки, открити на името на дружеството длъжник „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД в „Райфайзенбанк“ ЕАД до размера на сумата от 3276,00 лв. Изпратеното запорно съобщение е връчено на „Райфайзенбанк“ ЕАД чрез известие за доставяне чрез куриерската фирма „Спиди“ АД на 24.07.2020 година. В резултат на полученото запорно съобщение „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД (с настоящо наименование „Кей Би Си Банк България“ ЕАД) е запорирана сума в размер на 3 276 лева по сметка с IBAN с титуляр Ищеца, която сметка видно от служебна бележка от дата година, издадена от „КЕЙ БИ СИ БАНК БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, е с титуляр „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД, въз основа на Договор-искане за откриване и обслужване на банкова сметка и предоставяне на банкови услуги на юридически лица от 01.06.2017г. приет по делото.

Изготвено е и запорно съобщение за налагане на обезпечителна мярка чрез налагане на „Запор“ на банковите сметки, открити на името на дружеството длъжник „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД в „ПроКредит Банк“ ЕАД до размера на сумата от 3276,00 лв. Изпратеното запорно съобщение е връчено на „ПроКредит Банк“ ЕАД чрез известие за доставяне чрез куриерската фирма „Спиди“ АД на 24.07.2020 година, като с оглед депозирана молба от „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД за освобождаване на запора върху банковата му сметка, тъй като вече

има наложен запор върху банковата му сметка от „Райфайзенбанк“ ЕАД, както и депозирана молба от „В и Ю Трейд“ ООД за уважаване на молбата на длъжника е вдигнат запора по отношение на банковата сметка на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД в „ПроКредит Банк“ ЕАД.

До „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД е изпратено съобщение, с което е уведомен за образуваното изпълнително дело, което съобщение е връчено на 13.08.2020 година.

Видно от приложеното в цялост гражданско дело № 1490/2020 година по описа на Районен съд Б..... е, че в Районен съд Б.....е образувано дело по депозирана искова молба, с вх. № 3719/13.08.2020 година от „В и Ю Трейд“ ООД срещу „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД, с правно основание чл. 372 от ТЗ.

По същото е постановено Решение № 111/10.03.2022 година, с което съдът е осъдил „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД, ЕИК 203938979, със седалище и адрес на управление: град Б..... представлявано от управителя Й..... М..... К..... да заплати на „ВН Транспорт“ ЕООД, ЕИК 204376404, представлявано от управителя В.....Н..... Б..... със седалище и адрес на управление: с. И....., следните суми: - 3 276 лв. /три хиляди двеста седемдесет и шест лева/ – представляваща размера на дължимото се превозно възнаграждение по сключен на 29.03.2019 г. договор за превоз на товар по маршрут с дата и час на товарене на 30.03.2019 г., 14.00 часа в товарен пункт - гр.Брашов, Румъния /товарен адрес/ и разтоварен адрес гр.Пиргос, Гърция, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исквата молба в съда – 13.08.2020г. до окончателното погасяване. - 1697,04 лв. /хиляда шестстотин деветдесет и седем лева и четири стотинки/ – представляваща разноски по делото, като е отхвърлено възражението за прихващане, предявено от „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД, ЕИК 203938979, със седалище и адрес на управление: град Б..... представлявано от управителя Й.....М.К..... против „ВН Транспорт“ ЕООД, ЕИК 204376404, представлявано от управителя В..... Н.... Б.....с със седалище и адрес на управление: с. И..... за сумата от 293 лв. /двеста деветдесет и три лева/ - неустойка за забава съгласно чл. 20 от Общите условия на процесния договор и за сумата от 10 243,14 евро (20 016,25 лв.) обезщетение поради развалена поради вина на ищеца стока.

Видно от приложеното в цялост въззивно гражданско дело № 646/2022 година по описа на Окръжен съд Благоевград, въззивната инстанция с Решение № 23/13.01.2023 година е отменила Решение № 111/10.3.2022 г. по гр.д. № 1490/2020 г. на РС-Б..... и вместо това е отхвърлен като неоснователен предявения иск от „ВН Транспорт“, ЕООД, /с предходно наименование „В и Ю Трейд“, ООД/, с ЕИК 204376404, представлявано от управителя В.... Н....Б.....против „Лесотерм –ЕМ“, ЕООД, с ЕИК 203938979, представлявано от Й.....М.....К.... за заплащане на сумата от 3 276 лв., представляваща размера на превозното възнаграждение по сключен помежду тях на 29.03.2019 г. договор за превоз на товар по маршрут с дата и час на товарене на 30.03.2019 г., 14:00 ч. в товарен пункт - гр. Брашов, Румъния и разтоварен адрес гр. Пиргос, Гърция, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на иска – 13.8.2020 г. до окончателното ѝ заплащане. Решението на Окръжен съд Б..... е окончателно и е влязло в законна сила на 13.01.2023 година.

Видно от приложената по изпълнително дело № 261/2020 година по описа на Шукри Дервиш молба от „В и Ю Трейд“ ООД с вх. № 01688/01.02.2023 година, и във връзка с постановено Решение № 23 от 13.01.2023 година по въззивно гражданско дело № 646/2022година по описа на БлОС, с което е отменено първоинстанционното решение по гр.д. № 1490/2020 година по описа на БлРС, е направено искане за отмяна на наложените запори и искане за прекратяване на образуваното изпълнително дело.

С Постановление от 01.02.2023 година постановено по изпълнително дело № 261/2020 година по описа на Шукри Дервиш е прекратено изпълнителното производство и е вдигнат наложения запор на банковата сметка на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД в „Райфайзенбанк“ ЕАД, за което „Райфайзенбанк“ ЕАД, със сегашно наименование „Кей Би Си Банк България ЕАД са уведомени чрез съобщение изпратено чрез куриерска фирма „Спиди“ АД, получено на 02.02.2023 година.

По делото е представено писмо адресирано – извънсъдебно уреждане на отношенията

между „ВН Транспорт“ ЕООД и „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД, изпратено чрез имейла на ответника до процесуалния представител на ищеца- адвокат А., с което се претендира заплащане на лихва за забава в размер на 835,38 лева, която сума се претендира за плащане. Липсват представени доказателства това писмо да е получено от адвокат А..

По делото от страна на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД са ангажирани писмени доказателства – извлечения от сметки, от които се установява, че има движение на парични средства по банкова сметка BG80RZBB91551008201791, открита в „Райфайзенбанк“ АД, със сегашно наименование „Обединена Българска банка“ АД. Справката е предоставена за дата 20.07.2020 година, 22.07.2020 година; 23.07.2020 година; 24.07.2020 година, 27.07.2020 година; 28.07.2020 г.; 29.07.2020 г.; 30.07.2020 г.; 31.07.2020 г.; 01.09.2020 г.; 23.08.2020 г.; 01.08.2023 г.; 26.09.2020 г.; 07.09.2020 г.; 01.09.2020 г.; 12.06.2020 г.; 15.06.2020 г.; 18.06.2020 г.; 29.09.2020 г.; 21.09.2020 г /л. 90-109 от делото/. От същите се установява, че запорираната банкова сметка е ползвана от ищцовото дружество за задоволяване на ежедневни търговски нужди.

От правна страна:

Предявеният иск е с правно основание чл. 403, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 45 ЗЗД.

В тежест на ищеца е да докаже всички обстоятелства, на които основава исканията си, в това число: че е наложена обезпечителна мярка заповед по гр.д. № 1234/2020 година по описа на БлРС и е издадена обезпечителна заповед; че въз основа на издадената обезпечителна заповед е образувано изпълнително дело № 261/2020 година по описа на ЧСИ Ш.... Д.....че е запорирана банковата сметка на ищеца в Райфайзенбанк; че е образувано исково производство пред БлРС - гр. дело № 1490/2020 година, по което е постановено съдебно решение; че с Решение постановено по в.гр.д. № 646/2022 година по описа на БлОС решението на БлРС е отменено и искът е отхвърлен; причинно- следствената връзка между наложения заповед на банковата сметка на ищеца и претърпените от същия вреди; размера на претърпените пропуснати ползи от ищеца съизмерими със законна лихва за забава по чл. 86 ЗЗД, периодът за който се дължат.

В тежест на ответника е да докаже обстоятелствата, върху които основава възраженията си, включително плащане на претендираните от ищеца пропуснати ползи.

Възникването на спорното материално право по чл. 403, ал. 1 ГПК, установяваща специфична безвиновна деликтна отговорност, се предпоставя от установяване на следните материалноправни предпоставки /юридически факти/: 1. Допуснатото обезпечение, което е отменено след отхвърляне на иска, който е обезпечен; 2. Вреди, изразяващи се в пропусната полза в размера на законната лихва; 3. Причинна връзка между допускане на обезпечението и вредите; 4. Съществуващо вземане към трето лице, по отношение на което е наложена обезпечителна мярка, което е изискуемо към периода, за който се претендира присъждане на обезщетението – в този смисъл Решение № 101 от 05.08.2013 година на ВКС по т.д. № 1029/2012 г, I т.о.

Отговорността по чл. 403, ал. 1 ГПК е безвиновна, обективна и независимо, че се доближава до отговорността за непозволено увреждане, не е деликтна, тъй като се отличава от последната, с оглед изискването за вина.

Съгласно разпоредбата на чл.403, ал. 1 ГПК ако искът, по който е допуснато обезпечението, бъде отхвърлен или ако не бъде предявен в дадения от ищеца срок, или ако делото не бъде прекратено, ответникът може да иска от ищеца да му заплати причинените вследствие на обезпечението вреди.

Съдът намира, че в конкретната хипотеза са налице предпоставките на чл. 403 ГПК и претенцията на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД е доказана по основание и размер.

Пропусната полза е вреда от неизпълнение на задължение, в следствие на което кредитора пропуска възможността да увеличи имуществото си, въпреки че е имало такава възможност. Пропусната полза е онова приращение на имуществото на кредитора, което при обикновени условия би настъпило, ако длъжникът не беше провел противоправното си поведение. Установяването на факта, че действително е пропусната възможността да се реализира

конкретна полза и че това е във връзка с поведението на длъжника предполага установяване от страна на кредитора на обстановката, която би била, ако вредоносното събитие не беше настъпило, както и че кредиторът би предприел или вече е предприел поведение, с оглед реализиране на тази полза. Кредиторът следва да установи, че именно поведението на длъжника е причината да се пропусне ползата. Установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което на имуществото на кредитора би било, ако длъжникът беше провел законосъобразно поведение, съпоставено с имуществото към момента на провеждане на противоправното поведение. Пропуснатата полза е реална вреда и това предположение следва да се обоснове с доказана по делото възможност за сигурно увеличение на имуществото. Такова доказване е налице тогава, когато са докажат обективни факти, които при обичайното развитие на дейността на кредитора позволяват обоснован извод, че имуществото на кредитора би се увеличило. В този смисъл ТР № 3/12.12.2012 г. на ОСТГК на ВКС.

В хипотеза, в която се претендира вреда от неправомерно задържана сума в резултат от материално незаконосъобразно обезпечение, размерът на вредата е съизмерима със законната лихва за забава по чл. 86 от ЗЗД. За да се уважи такъв иск следва да се докаже, че не е имало пречка кредиторът да изтегли тази сума и да оперира с нея освен запора, тоест следва да се докаже, че той е можел да разполага с нея и само наложения заповор го е пречатствал да стори същото. В хипотеза на неправомерно задържана сума – запорирани вземания по банкова сметка, се дължи обезщетение за претърпени имуществени вреди, съизмерими като минимален размер с размера на законната лихва по чл. 86 от ЗЗД. Невъзможността на ищеца да ползва тази сума е съизмерима с размера на законната лихва, защото се касае за парично вземане.

Съдебната практика е безспорна по отношение на характера на хипотезата на чл. 403, ал. 1 ГПК - ако наложената обезпечителна мярка е заповор на вземане към трето лице, то при претенирани вреди – законна лихва върху запорираното вземане, е необходимо ищецът да докаже, че то съществува и е изискуемо. /решение по чл. 290 ГПК № 101 от 05.08.2013 г., по т. д. № 1029/2012 г. на I т. о. / Съобразено гореизложеното, както и възприетото в трайната съдебна практика разрешение по приложението на чл. 322, ал. 1 ГПК (отм.), разпоредба, аналогична на чл. 403, ал. 1 ГПК, израз на която е решение № 29 от 04.02.1998 г., по гр. д. № 449/97 г. на петчленен състав на ВКС и др., според което търсената по този ред отговорност е безвиновна, обезпечителна, но специфична деликтна отговорност, поради което при липса на специална регламентация по отношение обема на вредите, които подлежат на обезщетяване и по размера на обезщетението приложение намира общото правило на чл. 51, ал. 1 ЗЗД - причинителят отговоря за всички преки и непосредствени вреди, които са в причинно следствена връзка с неоснователно допуснатото обезпечение. Горното е дало основание на ВКС в Решение № 156/18.12.2017 година на второ отделение, Търговска колегия по т. дело № 449/2017 да приеме в отговор на формулирания правен въпрос, че вредата в хипотезата на чл. 403, ал. 1, пр. 1 ГПК е съизмерима, като минимален размер, със законната лихва върху учредения като обезпечение залог в пари за периода, като пряка и непосредствена последица от същото това обезпечение

Запорът върху банковата сметка изважда от разпоредителната власт на титуляра сума в размер на запорираното. Това пречатства възможността на кредитора да я ползва по предназначение и това води до понесена вреда под формата на пропуснатата полза, минималния размер на която е съизмерим със законната лихва. Разпоредбата на чл. 86 от ЗЗД въвежда необоримата презумпция, че при парично задължение, независимо от произхода му, гарантираната подлежаща на обезщетяване вреда, която ищецът е освободен от задължение да доказва по размер и която е винаги законната лихва, освен ако размерът на вредите е по-голям и който ще подлежи на доказване. (В този смисъл Решение № 156/18.12.2017 г. по т. д. № 449/2017 г. на ВКС, II-ро Т.О.; ; Решение № 101/05.08.2013 г. по т. д. № 1029/2012 г. на ВКС, I-во Т. О., Решение № 281/04.10.2011 г. по гр. д. № 1684/2010 г. на ВКС, III-то Г. О.; Решение № 432/27.12.2011 г. по гр. д. № 1380/2011 г. на ВКС, III-то Г. О., постановени по реда на чл. 290 от ГПК).

Не се оспорва от ответника и е обявено за ненуждаещо се от доказване, че с Определение №5867 от 17.07.2020 г., постановено по гр.дело №1237/2020 г. по описа на БлРС е допуснато обезпечение на бъдещ иск, предявен от „ВН Транспорт“ ЕООД чрез налагане на обезпечителна мярка „запор“ върху банковата сметка на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД до размера на сумата от 3 276 лева при условията на парична гаранция в размер на 327.60 лева.

Не се оспорва, че въз основа на издадената обезпечителна заповед от 21.07.2020 г. дружеството ответник е образувало изпълнително дело №261/2020 г. по описа на ЧСИ Ш..... Д..... като със запорно съобщение е изх.№08517 от 23.07.2020 г. съдебният изпълнител е наложил запор върху банковата сметка на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД в „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД с настоящо наименование „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, с ЕИК – 831558413, което запорното съобщение е получено от банката на 24.07.2020 г.

Не се оспорва, че в резултат на полученото запорно съобщение банката е запорирава разплащателната сметка на дружеството (ищец). Установи се и от представените по делото доказателства, че сметката е ползвана от ищеца за ежедневна търговска дейност.

Не се оспорва, че в срока по член 390, ал. 3 от ГПК „ВН Транспорт“ ЕООД е предявил иска, на който е допуснато обезпечение в производството по частно гражданско дело №1237/2020 г. по описа на БлРС, както и, че в РС - гр.Благоевград е образувано гражданско дело №1490/2020 г. по описа на БлРС, което е приключило с влязло в сила на 13.01.2023г. решение по въззивно гражданско дело №646/2022 г. по описа на БлОС- Решение №23 от 13.01.2023 г., с което е отменено изцяло първоинстанционното решение и е отхвърлен предявения иск.

Видно от приложеното по изпълнително дело Постановление от 01.02.2023 година, постановено по изпълнително дело № 261/2020 година по описа на Шукри Дервиш е прекратено изпълнителното производство и е вдигнат наложения запор на банковата сметка на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД в „Райфайзенбанк“ ЕАД, за което „Райфайзенбанк“ ЕАД, със сегашно наименование „Кей Би Си Банк България ЕАД са уведомени чрез съобщение изпратено чрез куриерска фирма „Спиди“ АД, получено на 02.02.2023 година.

От представените по делото доказателства, извлечения от сметки на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД се установява, че при „Райфайзенбанк“ ЕАД ищецът е имал открита разплащателна сметка с, по която от датата на налагане на обезпечителната мярка – месец юли 2020 година е имало в наличност на пари по тази банкова сметка.

Установи се, че е допуснато обезпечение с Определение №5867 от 17.07.2020 г., постановено по гр.дело №1237/2020 г. по описа на БлРС, наложен е запор на банковите сметки в „Райфайзенбанк“ ЕАД на 24.07.2020 от ЧСИ по изпълнително дело №261/2020 г. по описа на ЧСИШ. Д..... Установи се, че с влязло в сила на 13.01.2023 година Решение №23 от 13.01.2023 г., постановено по въззивно гражданско дело №646/2022 г. по описа на БлОС, е отменено изцяло първоинстанционното решение и е отхвърлен предявения иск.

Установи се също, че след отхвърляне на предявения иск запорът по молба на вискателя е вдигнат на 02.02.2023 година.

Следователно, според съда в настоящия му съдебен състав, в производството по делото са установени кумулативните предпоставки по чл. 403, ал. 1 ГПК за възникване на притезателното право в полза на ищеца да получи обезщетение за претърпените вреди в резултата на неоснователно допуснатото обезпечение.

В настоящия случай спорен е въпросът и се оспорва от ответника, че се дължи на ищеца обезщетение съизмеримо със законната лихва по реда на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Съдът намира изложените от процесуалния представител на ответника доводи в тази насока за неоснователни, поради следното:

При допуснатата обезпечителна мярка - запор на вземане на длъжника към трето лице ищецът по иска по чл. 403, ал. 1 ГПК е лишен от възможността, в качеството си на кредитор по това вземане, да получи плащане в размера, в който е наложено обезпечението – в случая

за сумата от 3276 лв.

В хипотеза на чл. 403, ал. 1, пр. 2-ро ГПК, ако наложената обезпечителна мярка е заповест за вземане към трето лице, при претендирани вреди - законна лихва върху заповестното вземане, е необходимо ищецът по иск по чл. 403, ал. 1 ГПК да докаже, че заповестното вземане съществува и е изискуемо. В този смисъл е практиката на Върховния касационен съд, обективизирана в Решение № 101 от 05.08.2013 г. на ВКС по т. д. № 1029 от 2012 г., I т. о.

В случая обезпечителната мярка е наложена по отношение на вземане на ищеца към "Райфайзенбанк" ЕАД по разплащателна сметка, открита в посочената търговска банка.

В разпоредбата на пар. 1, т. 32 от Допълнителните разпоредби на Закона за платежните услуги и платежните системи платежна сметка е сметка, водена на името на един или повече ползватели на платежни услуги, използвана за изпълнението на платежни операции.

В този смисъл е разпоредбата на чл. 2 от Наредба № 3 от 18.04.2018 г. за условията и реда за откриване на платежни сметки, за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти, платежна сметка е сметка, водена на името на един или повече ползватели на платежни услуги, използвана за изпълнението на платежни операции, като плащане от платежни сметки може да се извършва само по нареждане или с предварително съгласие на титуляря до размера и при условията, поставени от титуляря на сметката.

В разпоредбата на чл. 6, ал. 5 от Наредбата е установено, че платежните сметки, водени от банки, могат да бъдат разплащателни сметки – за съхранение на пари, платими на виждане без срок за предизвестие от титуляря до банката, и за изпълнение на платежни операции по внасяне, прехвърляне и теглене на средства.

В чл. 8 от Наредбата е установено, че платежно нареждане е всяко нареждане от платеца или получателя към доставчика на платежни услуги, с което се разпорежда изпълнението на платежна операция. Платежното нареждане може да се изпълни само до размера на разполагаемата наличност по платежната сметка, до размера на предоставените средства от ползвателя за изпълнение на платежна операция или до размера на договорения кредит, ако има такъв. Не се допускат частични преводи по отделни платежни нареждания – чл. 10 от Наредбата.

При тълкуване на така установените норми, съдът намира, че вземането по съответната платежна разплащателна сметка е изискуемо съобразно наличността му, доколкото титулярят на сметката разполага с възможността при поискване – във всеки един момент, чрез съответната платежна операция да разполага с наличния по сметката финансов ресурс.

В този смисъл заповестното вземане на ищеца е съществувало и е било изискуемо.

Отговорността по чл. 403, ал. 1 ГПК е специфична, безвиновна, деликтна отговорност на лицето, по чието искане е допуснато обезпечение на иск, като на обезвреда подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от обезпечението – арг. чл. 51, ал. 1 ЗЗД.

С оглед наложената обезпечителна мярка - заповест върху парично вземане, ищецът е претърпял вреди, съизмерими с размера на законната лихва, от забавеното изпълнение на неоснователно заповестното вземане, които не би претърпял, ако вземането не беше заповестно, и които не могат да се претендират от третото задължено лице, от страна на което, не е налице виновно поведение, с оглед връченото му заповестно съобщение.

В този смисъл е константната практика на Върховния касационен съд, постановена с Решение № 29 от 04.02.1998 г. по гр. д. № 449/1997 г. на петчленен състав на ВКС и Решение № 156 от 18.12.2017 г. на ВКС по т. д. № 449/2017 г., II т. о., ТК, , в които се приема, че при липса на специална регламентация по отношение обема на вредите, които подлежат на обезщетяване и по размера на обезщетението приложение намира общото правило на чл. 51, ал. 1 ЗЗД - причинителят отговаря за всички преки и непосредствени вреди, които са в причинно следствена връзка с неоснователно допуснатото обезпечение, като вредата в хипотезата на чл. 403, ал. 1, пр. 1 ГПК е съизмерима, като минимален размер, със законната лихва върху учредения като обезпечение залог в пари за периода, като пряка и непосредствена последица от същото това обезпечение. Настоящият съдебен състав споделя

изцяло възприетото от ВКС становище. В настоящият случай следва да се отбележи, че ищецът не претендира вреди в по-висок размер от законната лихва, в която хипотеза размерът им би подлежал на пълно доказване.

С оглед изложеното съдът намира, че претърпените от ищеца имуществени вреди в резултат на допуснатото обезпечение, по което предявеният иск е бил отхвърлен, представляват пропуснати ползи, чийто размер е съизмерим със законната лихва върху запорираната сума от 3276, 00 лв. Запорът е наложен на 24.07.2020г., като оттогава ищцовото дружество е започнало да търпи вреди и това е началото на периода, за който следва да се определи обезщетението, а за крайна дата следва да се приеме датата, на която е влязъл в сила съдебния акт, с който обезпеченият иск е бил отхвърлен-13.01.2023г.

Неоснователни са възраженията на ответника, че носи ограничена отговорност до размера на допуснатата гаранция – функцията на същата е единствено да способства по-лесното удовлетворяване на ответника при неправилно обезпечаване, но по никакъв начин не поставя горна или долна граница на вредите от неоснователно допуснато обезпечение (нейният обичаен размер от около 10 % би могъл да покрие вредите при протекло съдебно производство с продължителност от около 1 година, а в действителност то може да продължи по-кратко или по-дълго). На следващо място отново във връзка с възраженията на ответника следва да се отбележи, че молителят по чл. 389 и чл. 390 от ГПК не може да се освободи от отговорността по чл. 403 от ГПК като докаже, че е проявил дължима грижа да провери допустимост и основателност на исковете, чието обезпечение е постигнал. Отговорността по чл. 403 от ГПК е обективна и при несбъждане на очакването, че бъдещият иск е основателен, то инициираният обезпечението ще понесе риска от това несбъждане, защото той търси и получава облагата от обезпечителната мярка. Молителят в производството по чл. 390 от ГПК отговаря за всички преки и непосредствени вреди, които обезпечението е причинила на ответника съобразно чл. 51 от ЗЗД. Отделно от това следва да се отбележи, че цитираното от процесуалния представител на ответника Решение по т.д. № 3243/2016г. по описа на САС е отменено именно с Решение № 156/18.12.2017 г. по т. д. № 449/2017 г. на ВКС, II-ро Т.О.

По така изложените съображения и предвид доказаността на предявения иск по основание, съдът намира, че не може да отхвърли предявения иск както е поискал ответника, поради неангажиране на съдебно-счетоводна експертиза, а няма пречка да определи служебно размера на обезщетението за забава на основание чл. 162 от ГПК и във връзка с чл. 155 от ГПК /общодостъпна справка по програмен продукт/ посредством помощен продукт "Апис Финанси". Съгласно същия дължимото обезщетение в размер на законната лихва върху сумата от 3276 лв. за периода от 24.07.2020 г. - дата на налагане на запор по изпълнително дело № 261/2020 г. по описа на ЧСИ Ш..... Д.....до 13.01.2023 г. - дата на влизане в сила на Решение № 23 от 13.01.2023 г. по в. гр. д. № 646/2022 на Окръжен съд Б.....е в размер на 824, 32 лв. Доколкото ищецът е претендирал по-малка сума, а именно сумата от 822,64 лв., то искът е основателен в пълния му предявен размер.

По разноските:

При този изход на правния спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените от последния разноски.

Ищецът претендира заплащане на разноски в размер на 590 лв., съгласно представен списък с разноски /л. 111 от делото/, от които 50,00 лв. за заплатена държавна такса /л. 38 от делото/ и 540, 00 лв. - за заплатено адвокатско възнаграждение /л. 112 от делото/.

Ответникът, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание прави възражение за прекомерност.

Съдът намира за основателно релевираното от страна на ответника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. С оглед цената на предявения иск, а именно 822,64 лева, минималният размер на адвокатското възнаграждение на основание чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство,

защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията е следния: при интерес до 1000 лв. - 400 лв. Ето защо, и като съобрази, че по делото са проведени две съдебни заседания, в което са събирани само писмени доказателства и като взе предвид липсата на правна и фактическа сложност, намира, че адвокатското възнаграждение претендирано от ищеца следва да бъде намалено до предвидения в Наредбата минимален размер, а именно 400 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 403, ал. 1 от ГПК „ВН Транспорт“ ЕООД, ЕИК 204376404, със седалище и адрес на управление с. И..... да заплати на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД, с ЕИК 203938979, със седалище и адрес на управление гр. Б..... представлявано от управителя Й..... М..... К..... чрез адвокат Г. Р. Ш., сумата от 822, 64 лв. /осемстотин двадесет и два лева и шестдесет и четири стотинки/, представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие на допуснато обезпечение на бъдещ иск в полза на „ВН Транспорт“ ЕООД срещу „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД по ч.гр.д. №1237/2020г. по описа на РС-Б..... по което предявения иск е отхвърлен с влязло в сила Решение № 23 от 13.01.2023 г. по в. гр. д. № 646/2022 на Окръжен съд Б..... изразяващо се в пропуснати ползи в размер на законна лихва върху запорираната сума от 3 276 лв. за периода от 24.07.2020 г. до 13.01.2023 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „ВН Транспорт“ ЕООД, ЕИК 204376404, със седалище и адрес на управление с..... И. ДА ЗАПЛАТИ на „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД, с ЕИК 203938979, със седалище и адрес на управление гр. Б.....представлявано от управителя Й.....М..... К..... чрез адвокат Г. Р. Ш., сумата от 450, 00 лв. /четиристотин и петдесет стотинки/, представляваща сторените от ищеца разноси в исковото производство за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 236, ал. 1, т. 7 от ГПК посочва банкова сметка, по която ответното дружество може да заплати присъдените суми на ищцовото дружество, а именно: IBAN:.....BIC..... Банка: „Кей Би Си Банк България“ ЕАД с Титуляр: „Лесотерм-ЕМ“ ЕООД.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Благоевградския окръжен съд в двуседмичен срок, считано от датата на връчване на препис от него на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____